

at vi faar det ærede Medlem at se ude omkring i Provinserne i den nærmeste Fremtid som Taler for det radikale Parti.

Jeg vil derefter sige nogle faa Bemærkninger om det sønderjyske Spørgsmaal og skal forsøge ikke at komme med Gentagelser. Den højtærede Udenrigsminister har her i Tinget udtalt, at hvis vi tog Flensborg, efter at der var fremkommet tysk Flertal ved Afstemningen, vilde det være en Anneksion. Jeg synes, at det er trist at høre et saadant Udtryk brugt af den danske Udenrigsminister om Sønderjylland. Selv om vi ikke ensidig ser paa den historiske Ret, er Forholdet dog dette, at med Historiens Ret er dette Land vort, og det var Tyskland, som annekterede det i 1864, som tog det med Vold. Det var jo Anneksion. Men naar vi af dette Land faar visse Dele tilbage, synes jeg ikke, det lyder godt, at den danske Udenrigsminister taler om Anneksion. Denne Side af Sagen kan dog maaske mere komme ind under det følelsesmæssige. Men Udtalelsen kan have betydelige Farer i anden Henseende. Den tyske Rigskansler Bauer, der talte baade i Flensborg og i Tønder paa sin Agitationsrejse, udstrakte ikke blot sin Haand efter Flensborg, men ogsaa efter Tønder, og han udtalte paa et Møde i Tønder, at Tønder var en fuldstændig tysk By, som burde tilhøre Tyskland. Men Regeringen fastholder, efter hvad vi har hørt her i den sidste Tid, Kravet paa Tønder By uden Hensyn til, om der bliver tysk eller dansk Flertal i den; men vi ved jo, at Tønders Fortid viser, at denne By var mere tysksindet end Flensborg. Det forekommer mig derfor, at den danske Regering ved den nævnte Udtalelse giver sig en Blottelse; den vil derved komme til at staa svagt overfor et Krav fra tysk Side paa Tønder By, hvis Afstemningen i Byen giver et Flertal for Tyskland. Det er saa meget mere mærkeligt, at Regeringen giver sig denne Blottelse, efter at den tyske Rigskansler har talt om Tønder, og efter at han har rejst Kravet paa Tønder By.

Afstemningsvilkaarene i 2den Zone er jo forringede som Følge af, at Rømningen af 3die Zone faldt bort — hvis den da ikke gennemføres —, og derfor har vi Lov til at forlange Afstemningsresultatet i 2den Zone bedømt mildere, end hvis Rømningen af 3die Zone var blevet gennemført. Dertil skulde man ogsaa kunne vente den danske Regerings Støtte. Men den har man ikke mærket noget til; tværtimod, Regeringen bekæmpede Rømningen, forsøgte at gøre opmærksom paa Nødvendigheden af dens

Gennemførelse, medens Tid var. Det er derfor rimeligt, at der i stedse større Kredse af Befolkningen fremkommer en stigende Misfornøjelse med Regeringens Politik i det sønderjyske Spørgsmaal. Den giver sig allerede stærke Udslag herinde. Det eneste Parti, man endnu ikke har mærket noget Udslag hos, er Regeringspartiet i snævrreste Forstand, det radikale Parti; men dette forekommer mig ikke saa mærkeligt; thi det radikale Parti har altid været mest ensartet sløjt i national Henseende.

Vender vi os derimod til Socialdemokratiet, ser Billedet noget bedre ud. Adskillige Talere har udtalt deres Glæde over de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), og det kan jeg ganske give min Tilslutning. Og ser vi paa, hvad Partiets Organ, „Social-Demokraten“, skriver, maa vi ogsaa faa Følelsen af, at der blæser en mildere Vind overfor vore slesvigske Landsmænd. „Social-Demokraten“ skrev saaledes i Sommer, da Rømningen af 3die Zone var stærkt paa Tale herhjemme, kort efter at den var udgaaet af Fredstraktaten, at de kunde gaar med til en Rømning af 3die Zone, hvis de danske Slesvigere ansaa en saadan for nødvendig for at sikre Afstemningens Frihed i 2den Zone. Jeg ved nok, at Regeringen gjorde sit Standpunkt i Sagen til et Kabinetsspørgsmaal og derved fik Flertal her i Folketinget, et Flertal, som jeg ellers tvivler paa, den havde faaet.

Det var „Social-Demokraten“s Stilling til dette Spørgsmaal. Men Bladet skriver ogsaa i disse Dage, som der fornylig er gjort opmærksom paa af det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Kårstensen), at „bliver Afgørelsen i Flensborg tvivlsom, lægger vi den gerne i det danske Folks egen Haand“. Det viser jo, at der indenfor Socialdemokratiet er Stemning for den Betragtning ikke at betragte en Afstemning, selv om den skulde vise tysk Flertal, som absolut afgørende. Man vil være med til at undersøge Spørgsmaalet, og man vil eventuelt lægge det i det danske Folks egen Haand. Disse Udtalelser fra Socialdemokratiet hilser jeg med Glæde. Selv om enkelte Medlemmer som det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) og det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) synes at nære modstridende Anskuelse, er der dog Tegn til, at der indenfor Socialdemokratiet findes en bedre Forstaaelse af Spørgsmaalet, en Forstaaelse, som gaar mere i Retning af vort Standpunkt. Jeg haaber, at dette maa kunne bidrage til, at den Politik, Regeringen har ført i det Spørgsmaal, og som vi særlig